

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Άθήναις φρ. 15 — Έν δε ταίς έπαρ. φρ. 16 — Έν τῷ έξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ἡ σύνταξις τοῦ «Μή Χάνεσαι» δηλοποιεῖ ὅτι θέλει καταδιώξει ἐξ συστήματος δημοσιογραφικῶς καὶ προσωπικῶς πάντας τοὺς ὑποψηφίους τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὅσοι συνδυασθῶσι κατὰ τὰς ἐπικειμένας ἐκλογὰς μὲ τοὺς ὑποψηφίους τῆς κυβερνήσεως, ἐὰν συνδεθῶσι μὲ ὑποψηφίους τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τοὺς τοιοῦτους συνδυασμοὺς ἡ σύνταξις θεωρεῖ ὡς ἀτίμους καὶ πηλείαν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων. Ἐστὼ εἰς γνῶσιν πάντων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑποψηφίων, ὅτι ἐν Ἀθήναις ὑπάρχει σύστασις πεντήκοντα ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων νέων, ἣτις θέλει καταδιώξει ἀπηνῶς, καὶ πολιτικῶς καὶ προσωπικῶς διὰ παντός εἶδους δημοσιευμάτων καὶ διὰ πάσης ἄλλης ἐπινοίας τοὺς ἐργάτας τοιοῦτων ἀτίμων, ἐθνοκτόνων καὶ προδοτικῶν συνδυασμῶν.

Ἡ Σύνταξις.

ΤΙΣ ΘΑ ΥΠΕΡΙΣΧΥΣΗ.

Πολλάκις μέχρι τοῦδε εἶδομεν κυβερνήσεις διαλυούσας καὶ σχηματιζούσας κατ' ἰδίαν ἀρέσκειαν Βουλὰς, χάρις εἰς τὰ προνόμια τοῦ στέμματος καὶ εἰς τινὰ τεχνητὴν κοινοβουλευτικὴν ἀνάγκην, ἣν ἐδημιούργουν αἱ διαιρέσεις τεσσάρων ἢ πέντε κομμάτων καὶ ἡ ἀνειλικρινὴς τῶν δημοσίων ἐξουσιῶν ἐνάσκησις. Σήμερον εἶναι καιρὸς νὰ ἀποδείξωμεν καὶ εἰς τὴν Βασιλείαν καὶ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος προήχθη ἐπαρκῶς κατὰ τὰ πολιτικὰ ἤθη, ὥστε ἡ θέλησις αὐτοῦ διὰ τῶν ἐκλογῶν νὰ κατισχύσῃ τῆς Ἐξουσίας. Ἀπὸ τοῦδε πρέπει νὰ θεωρηθῇ βέβαιον ὅτι ἡ ἐξουσία πάντα τὰ πονηρὰ μέσα ἐκεῖνα, ἐν οἷς τὰ μάλιστα εἶναι ἠσκημένος ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, θέλει βάλει εἰς ἐνέργειαν ὅπως καταδολιευθῇ τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ πεποιθήμεν ὅτι τὰ πρόσωπα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν παρούσαν κυβερνήσιν εἶναι ἤδη γνωστὰ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον

τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅτι μήτε ὁ δόλος μήτε ἡ βία ἔσονται ἱσχυραὶ αὐτῶν σύμμοχοι. Ἡ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐντασις τοῦ δημοσίου φρονήματος εἶναι τοσοῦτον ἰσχυρὰ, ὥστε μὴδὲ αἱ ἀπελπιστικαὶ ἐνέργειαι πολυαριθμοῦ φατρίας μὴ ἀναχαιτιζομένης ὑπ' οὐδεμιᾶς ἠθικῆς ἀρχῆς καὶ δημοσίας αἰδοῦς παρέχουσιν ἐλπίδα τινὰ ἐπιτυχίας ἔστω καὶ σχετικῶς.

Ὅτι εἶναι μέγα καὶ εὐφρόσυνον τὸ θέαμα λαοῦ νεαροῦ, μόλις ἐπὶ εἰκοσαετίαν κυβερνωμένου συνταγματικῶς, τιμωροῦντος διὰ τῆς ψήφου αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἣτις οὐδενὸς μέσου θέλει φεισθῆ ὅπως ἐπιβῆλῃ τὸν θρίαμβόν της. Ὅσοι ἐθαύμασαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὰ πολιτικὰ ἤθη καὶ τὸ φρόνημα τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ, διὰ μόνης τῆς ψήφου ἀνεγείροντος καὶ ταπεινοῦντος πανίσχυρα κόμματα καὶ μεγαλοφρεῖς κυβερνήτας, ἔχουσι σήμερον τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμβουλεύσωσιν εἰς τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος τὴν αὐτὴν ἰσχύον τῆς θελήσεως καὶ τὸ αὐτὸ ἀμετάπτωτον φρόνημα. Ἡ διὰ τῶν ἐκλογῶν ἀποδοκιμασία τῆς Κυβερνήσεως ἔσται διὰ τὴν Ἑλλάδα μέγα σύμπτωμα βελτιώσεως τῶν κοινῶν καὶ μεγάλη ἐκδήλωσις τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας. Καὶ ἡ ἐξουσία θέλει διδαχθῇ ὅτι ἡ ἐθνικὴ κυριαρχία, ἡ ἀναγραφομένη ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, δὲν εἶναι λέξις κενή, ἣν καταδολιεύονται ἐκάστωτε οἱ τυχόντες, ἀλλὰ μεγάλη δύναμις, γνωρίζουσα καὶ τοὺς ἐνόχους νὰ τιμωρήσῃ καὶ τοὺς τιμίους τῆς πολιτείας ἀνδρας νὰ ἀνταμείψῃ καὶ τὸ ἔθνος νὰ κυβερνήσῃ. Ἰδίως δὲ ἐν τῇ παρουσῇ περιστάσει ὅτε ὁ πόλεμος γίνεται κατὰ συστήματος ὑπερεξακοντίσαντος πᾶσαν πολιτικὴν καὶ ἀτομικὴν ἀναίδειαν, ὁ θρίαμβος τοῦ ἔθνους κατὰ τῆς ἐξουσίας ἔσται μέγα θέαμα, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου δὲν δύνανται νὰ μὴ συγκινηθῶσι καὶ οἱ ἐχθίστα τῇ Πατρίδι ἡμῶν διακείμενοι.

Ἐπὶ πολὺν καιρὸν τὸ ἔθνος ἐξουτελισθῆ ὑπὸ τὰ ῥαπίσματα τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας. Προγράμματα ἀνεκτέλεστα, ἐπαγγελίαι διαψευδόμεναι ὑπὸ τῶν πραγμάτων, καταδολιεῖσις τῆς ἐθνικῆς θελήσεως καὶ καταδολιεῖσις τῶν ἐλευθέρων ἡμῶν θεσμῶν, προσπάθεια πρὸς χαλάρωσιν καὶ ἐξουδένωσιν πάσης ἐθνικῆς ἰδέας καὶ παντός πατρίου καὶ ἱεροῦ, μηχανορραφίαι τῶν παρασκηνίων, κατὰ τοῦ ἔθνους

πᾶσαι τεκταινόμεναι, πάντα ταῦτα ὑπῆρξαν μέχρι τοῦδε οἱ τροχοὶ ἐφ' ὧν ἐπωχούνο αἱ διάφοροι κυβερνήσεις, σύρουσαι κατόπισθεν ἑαυτῶν ὡς δουλοπάροικον τὸ ἔθνος. Σήμερον μετὰ τὴν οἰκτρὰν προδοσίαν τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος, τὸ ἔθνος εὐτυχῶς ἐφωτίσθη, καὶ θέλει ἀνεγερθῆ σύσσωμον ὅπως πατάξῃ κατὰ κεφαλῆς τοὺς ὑπευθύνους. Κατὰ τὰς ἐπικειμένους ἐκλογὰς ὅλη ἡ Ἑλλάς μίαν θέλησιν ἀντιπροσωπεύει, ἐν φρόνημα διαδηλοῦν, νὰ καταρρίψῃ κυβερνήσιν πολιτικῶς ἐνοχὸν καὶ νὰ στειλῇ εἰς τὴν εἰρκτὴν τοὺς συνατῆρους τοῦ Τομαροπούλου. Οὐδὲ θέλει σώσει αὐτοὺς ἡ βασιλικὴ εὐνοία ἐφ' ἧς καυχῶνται καὶ ἡ ἐνάσκησις προνομίων ἅτινα τὸ ἔθνος ἀπένευμεν εἰς τὸ Στέμμα, οὐχὶ βεβαίως ὅπως ἀνυψωθῶσιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν καταχραστὰ καὶ προδόται.

Μίαν λέξιν εἰσέτι, ἐκλογεὶς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ διαφορὴ σατε μέχρι τοῦδε πολλακίς εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἱεροῦ ἔθμων τῆς ψήφου δικαιώματος ὑπὲρ τὸ δέον ὑπεκλύψατε εἰς τὰς ἀτομικὰς συμπαθείας, εἰς τοὺς δεσμούς τοῦ συμφέροντος καὶ εἰς τὰς φορὰς παροικιακῆς ἀπερισκέψιας. Πολλοὶ δὲ τῶν ἐντιμωτέρων πολιτῶν καὶ οἰκογενειάρχων ἐκ συστάματος ἀπέσχον τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου, διότι ἐσυνείθισαν νὰ βδελύττωνται τὴν φαυλοκρατίαν καὶ νὰ νομιζοῦσιν ἀνεπαρνήτως τετραμένην τὴν πολιτικὴν ἡμῶν κατάστασιν. Ἡ ἀδιαφορία αὕτη μέχρι τοῦδε ἀπεδείχθη ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ πολυτιμώτερα συμφέροντα τῆς πατρίδος, διότι ἔδωκε θάρρος εἰς τὴν φαυλοκρατίαν καὶ ἀνυψώσεν ἐν μέσῳ νεαρῆς κοινωνίας ὄντα ἠθικῶς ἐστιγματισμένα, μόνον προσὸν ἔχοντα τὴν βραδυσυργίαν καὶ τὴν φαύλην δραστηριότητα ἄλλὰ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀφοῦ τὰ πράγματα περιήλθον εἰς τοιοῦτο κρίσιμον σημεῖον, δὲν δύναται εἰμὴ νὰ θεωρηθῇ πᾶσα ἀποχὴ καὶ πᾶσα ἀδιαφορία ὡς προδοσία τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων. Διατί παραπονιέσθε ὅτι ἔχομεν φαύλην κυβερνήσιν, ὅτι διοικόμεθα ὑπὸ καταχραστῶν, ὅτι κυβερνώμεθα ὑπὸ τῆς ἐσχάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης, ὅταν σεις οἱ ἐντιμοὶ πολῖται, οἱ πονοῦντες τὴν πατρίδα, οἱ ἔχοντες συμφέρον εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἠθικότητα αὐτῆς ἀπέχθετε ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφίζεσθαι; Ἐφ' ὅσον θὰ διοικῆ ἡ ὑποστάθμη, δὲν γνωρίζετε ὅτι ῥύπος καὶ κηλὶς θὰ στιγματίζῃ τὸ πρόσωπον τῆς πατρίδος; Καὶ πῶς θὰ ἐξαλειφθῇ ἡ κηλὶς, ἂν μὴ πᾶν στοιχεῖον ἀγαθὸν συσπειρωθῇ περὶ μίαν ἀρχὴν, μίαν ἰδέαν, περὶ τὰ ἐντιμώτερα πολιτικὰ ἡμῶν στοιχεῖα, ὅπως διοχετεύσωμεν εἰς τὴν Μεσόγειον τὸν Κομμουνιστὸν ὡς τὴν ὑποστάθμην τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ὑποστάθμης;

Δὸς τοῦ.

ΥΨΙΣΤΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Καλεῖται μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ προσέλθῃ πρὸ τῶν καλπῶν, ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐπιλύσῃ πρόβλημα ἐθνικόν, ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος. Συνήθως αἱ ἡμέραι τῶν ἐκλογῶν ἐν Ἑλλάδι περισώζονται ὑπὸ τῶν ἀγραμμάτων χρονογράφων τοῦ λαοῦ, ὡς αἱ μᾶλλον παραγωγικαὶ διὰ τὴν τάξιν τῶν ἀέργων καὶ τῶν ὑπόπτων, ἀναντιρρήτως δὲ καὶ αἱ ὡς ἐπιτηδείωται διὰ τὴν μεταξὺ ἐκλογίων καὶ ἐκλεξίμων ἐκμετάλλευσιν τοῦ δοῦναι—λαβεῖν καὶ τῶν ἄλλων ἀπαιτήσεων, ὧν αἱ πλείστα μεταδιβάλλονται ἀμέσως μετὰ τὸ σφράγισμα τῆς κάλπης εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν αἰσισφα-

λῶνα. Ἀλλὰ πρὸ τῆς κρίσιμου καταστάσεως, εἰς τὴν περιέστησαν τὰ πράγματα ἡμῶν, καιρὸς εἶναι νὰ ἀνασταλῇ τὸ ψεῦδος ὅπερ διαμένει ἀνέκαθεν τὸ ἰδιαιτέρον γνώρισμα πάσης ἐκλογικῆς περιόδου, ν' ἀναζητηθῇ δὲ ἡ ἀλήθεια μετὰ τῆς κυρίας αἰτίας τοῦ νοσήματος, ὅπερ ἐμάρανε τὸν τόπον, καὶ θὰ τὸν ἀποτελειώσῃ βεβαίως, ἐὰν τῶρα τοῦλάχιστον δὲν κτυπηθῇ ἀποφασιστικῶς.

Γράφοντες δι' Ἑλλήνας, νομιζόμεν ὅτι δὲν ἔχομεν ἀνάγκην μακρᾶς προεισαγωγῆς ὅπως παρουσιάσωμεν γυμνάς τὰς αἰτίας ἀφ' ὧν ἐπήγασαν τὰ παρόντα κακὰ, ἐγκυμονοῦνται δὲ καὶ τὰ μέλλοντα. Ὁ λαὸς διὰ τῆς ἀλάνθαστου αὐτοῦ ἐντιλήψεως διέγνω καὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πολιτικοῦ νοσήματος. Ἄς ἐρωτηθῇ ὁ πένης, ἄς ἐρωτηθῇ καὶ ὁ πλούσιος ἐπίσης ἢ ἀπάντησις θὰ ἦεν μία. Διὰ νὰ ζήσωσι τὰ ἔθνη χρειάζεται πρωτίστως πολιτικὴ τιμιότης, ἡ δὲ Ἑλλάς ἀπὸ χρόνων ἤδη ζῆ ἐντὸς τέλματος πολιτικῆς ἀνηθικότητος!

Τὸ κακὸν ἐπλεόνασε καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον ἐφ' οὗ νὰ μὴν ἠπλώσῃ τοὺς δυσώδεις αὐτοῦ πλοκάμους. Εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἔθνους ἐφύτευσε τοσοῦτος ἠθικὸς καρκίνος, ὧν εἰς μόνος θὰ ἴηκει ὅπως ἐκφυλίσῃ καὶ διασφειρῇ τὴν ἀρχαῖκὴν πολιτείαν.

Πολιτικὴν τιμιότητα πρέπει νὰ φωνάζωμεν ὅλοι οἱ πολῖται σήμερον καὶ ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ τὴν συναντήσωμεν τέλος πάντων καὶ τὴν ἐνθαρρύνωμεν εἶναι ἡ ἐφραστικὴ ἐν ταῖς κάλπαις καταδίχη τῆς ἀνηθικότητος, ἣτις λουσθεῖσα καὶ ψιμυθιωθεῖσα σείεται πρὸ τῶν κल्पῶν ἀναζητούσα ἐταίρους. Διαγνώσαντες τὸ μόλυσμα τοῦ τόπου αὐξήσαμεν τὰς ὑποχρεώσεις μας ὅλοι οἱ πολῖται τῆς Ἑλλάδος καὶ κατεστήσαμεν βαρυτέρας τὰς εὐθύνας μας. Δὲν μᾶς ἀρκεῖ ἡ διάγνωσις πρὸ παντός θέλομεν τὸ ἀντιφάρμακον, ἡ δὲ περιπτώσις τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν παρέχει εἰς ἡμᾶς τὸ μέσον νὰ καυτηριάσωμεν τὸ ἔλκος, ἀντὶ νὰ τὸ προστατεύσωμεν διὰ τῆς συνδρομῆς μας ἢ καὶ ἀπλῶς διὰ τῆς ἀνοχῆς μας.

Δύο συστήματα ἀγωνίζονται σήμερον περὶ τῆς νίκης καὶ τὰ δύο διεκδικοῦσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν τιμιότητα, ἀλλ' ὁ ἐκλογεὺς ὅστις εἶναι καὶ ὁ κριτῆς, γνωρίζει ὁποῖον εἶναι τὸ ψεῦδες. Ποῖον εἰσήγαγε τὴν διαφθορὰν εἰς τὸν τόπον καὶ ποῖον ἐξηυτέλισε καὶ ἐταπεινώσε ὅλους τοὺς ὄρους τοῦ πολιτικοῦ βίου καὶ τῆς ἠθικῆς. Ποῖον ἐζῆσε διὰ τῆς παραλυσίας, ποῖον ἐξεμεταλλεύθη τὴν πενίαν καὶ τὰ χρεῖα τοῦ πολίτου, καὶ τὰ ἐκέρδησεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ ἐσημείωσε μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ὁ πολῖτης γνωρίζει ὅλα ταῦτα, καὶ ἂν δὲν τὰ γνωρίζῃ, ἔχει καθῆκον νὰ τὰ σπουδάσῃ προηγουμένως, διότι ἡ λειτουργία εἰς τὴν καλεῖται εἶναι μεγάλη καὶ ὑψηλὴ, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σφαιρίδιον ὅπερ εἶνε ἡ εὐγενεστέρα κατάκτησις τῶν ἀγῶνων ὄλων τῶν λαῶν, εἶναι τὸ μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ τῶν ἀρχαίων, εἶναι ὁ μαργαρίτης δὲν πρέπει νὰ προσφυλάξῃ ἀπὸ τοῦ χείρους. Τί ἐπραττεν ἄχρι τοῦδε δὲν ἐξετάζεται τί θὰ πράξῃ συζητεῖται σήμερον, καὶ μετὰ ποῖαν εὐστοχίαν θὰ διαχειρισθῇ τὴν ὀρεῖαν μάχαιραν ἣν ἀναλαμβάνει ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ εἰς χεῖρας καὶ ἣτις ἀποβαίνει ἢ σωτήριος, τέμνουσα τὰ ἔλκη τῆς πολιτείας, ἢ θανατηφόρος, σχίζουσα τὰ σπλάγχνα τῆς. Ἀπὸ τὴν νοημοσύνην τοῦ λαοῦ ἐξαρτᾶται ἡ χρῆσις τῆς. Τὸ ἐκλογικὸν σφαιρίδιον ἐμπεριέχει τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον ἐν ταύτῳ τῆς πολιτείας, ἄς συλλογισθῇ δὲ ἕκαστος πολῖτης ὅτι τὴν μητέρα, ἣτις τὸν ἐγέννησε, τὸν ἀνέθρεψε, καὶ τὸν ἀνέδειξε, δὲν θανατώνει γελῶν καὶ στραγγίζων ῥητινίτην ἂν ἀγνοῇ τὴν χρῆσιν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ

πολιτικοῦ τούτου φαρμάκου, ἄς τὴν σπουδασῇ νήφων καὶ μετὰ συνειδήσεως ὁ πολῖτης ὅστις προσέρχεται εἰς τὴν κάλπην χωρὶς νὰ ἔχῃ συνειδητὴν τῆς μεγάλης πράξεως ἣν ἐπιτελεῖ, εἶναι ἐγκληματικῆς τρομάξεως, ἐκλογεῦν, νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν μετάληψιν βλαστημιῶν καὶ κραυπαλῶν, καὶ ἐν τούτοις ἢ πράξει τῆς ψηφοφορίας εἶναι πολιτικὴ μετάληψις διὰ τῆς πρώτης, λέγουσιν ὅτι καταστρέφεις ἑαυτὸν, οὐτίνος εἶσαι κύριος, ἀλλὰ διὰ τῆς δευτέρας καταστρέφεις τὴν πατρίδα σου, ὅπερ δὲν εἶναι δικαίωμά σου.

Τὰ τελευταῖα ταῦτα ἐπὶ ἡ νόσος ἣτις ἐβόσκε εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ τόπου, ἐξεδηλώθη μετὰ συμπτωμάτων ὑπερμέτρως ἐπιφόδων. Κλοπαὶ δημοσίων χρημάτων, ἀπιστία περὶ τὰς διαφορὰς ὑψηλείας τοῦ Κράτους, ἀδικίαι καὶ περιφρονήσεις εἰς τὰς στρατολογίας, παράνομοι συνεταιρισμοὶ μετὰ τῶν παρανομωτέρων καρπῶν τῶν, καὶ πληθὺς φοβερῶν τεκμηρίων, δηλούντων καθολικὴν σῆψιν, ἀπεκαλύφθη αἴφνης πρὸ τοῦ λαοῦ, οὐτίνος ἡ ψήφος θ' ἀποφασίσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐὰν στέρῃ τὴν διαφθορὰν, τὴν ἀδοξίαν, τὴν ἀφάνειαν, ἀντὶ τῆς ἐθνικῆς ῥώμης καὶ τῆς ἐλπίδος, ἣτις εἰσιμοὶ ἴστανται νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ καὶ αὕτη. Εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νὰ ἀπευθύνῃ συμβουλὰς μόνον καὶ νὰ μεμψιμοιρῇ. Πάντες εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην πάλην τῆς ἰδέας, πάντες οἱ πολῖται ἔχομεν ἐνεργὸν μέρος, καὶ ὀφείλομεν νὰ τὸ ἐκπληρώσωμεν. Ὅσοι στρέφουσι τὰ νῶτα ψιθυρίζοντες, ὅτι αἱμεῖς δὲν θὰ διορθώσωμε τὸ ῥωμέϊκον, εἶναι οἱ χεῖριστοι τῶν πολιτῶν καὶ οἱ ἐξωλέστατοι. Ἀρκεῖ νὰ θέλωμεν καὶ εἰς 2½ μόνον ὥρας θέτομεν τὰς βελτιώσεις τοῦ τόπου, εἰς τὰς 2½ ὥρας τῆς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν. Ἀσημονοῦμεν ὅτι ἕκαστος ἡμῶν ἀποτελεῖ πολλοστῆμόριον τοῦ ἔθνους, ὅλοι δὲ ὁμοῦ ἀποτελοῦμεν τὸ ἔθνος, καὶ ὅταν τὸ ἔθνος θέλῃ, ἐπιβάλλει τὴν ἀπόφασίν του εἰς ἐκείνους, οἵτινες φαίνονται τολμηροὶ, μόνον διότι ἡμεῖς εἰμῶθα δεῖλοὶ. Μετὰ τὴν σημαίαν τῆς τάξεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀποράσεως νὰ στηρίξωμεν τὴν πολιτικὴν τιμιότητα ἐν τῇ κάλπῃ, ὅλοι οἱ πολῖται καλοῦμεθα νὰ περιθάλψωμεν τὰ ὑγιεῖ τῆς πολιτικῆς στοιχεῖα, ἀφ' ὧν εἶναι ἐλπίς νὰ βλαστήσῃ κυβερνήσις οὐχὶ Σπαρτιατικὸν ὄνομα φέρουσα, ἀλλὰ Σπαρτιατικὰς κυρίως ἀρετάς.

Julius.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἡ ἔξοχος ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου ξεύρετε ποία εἶναι κατὰ τὸ Ἑθνικὸν Πνεῦμα; Ἡ Ζαχαβέρνατ! Καὶ ἡ Ζαχαβέρνατ αὕτη ξεύρετε ἀκόμα ποία εἶναι; Ἡ διάσημος Σάρα Μπερνάρ!

Τὸ αὐτὸ Ἑθνικὸν Πνεῦμα ἀναγγέλλον τὸν θάνατον μιᾶς, λέγει ὅτι ἦτο ἀσύζυγος πολυμελοῦς καὶ διακεκριμένης οἰκογενείας.

Ὁ κ. Βουτσινᾶς, Γενικὸς πρόξενος ἐν Ὀδησῶν, τηλεγραφεῖ ἐξ ὀνόματος τῶν αὐτόθι Ἡπειρωτῶν καὶ Μακεδόνων πρὸς τὸν κ. Κομμουνιστὸν τὸν ὁποῖον τιτλοφορεῖ ἀξιοχον θεράποντα τοῦ θρόνου.

Διὰ προσεχῶς πιστεύομεν ὁ κ. Βουτσινᾶς νὰ τηλεγραφήσῃ καὶ πρὸς τὸν ἐξοχὸν ἀρχιμάγειρον τοῦ θρόνου.

Πρὸ πολλοῦ ἀκούεται ὅτι ὁ νέος φωστὴρ τῶν Ἑλλήνων Οἰκονομολόγων κ. Ἀθανασιάδης ἐργάζεται διὰ νὰ φέρῃ εἰς ἰσορροπίαν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους.

Δοιοῦν μεταξὺ τῶν ἄλλων νομοσχεδίων ὑπάρχει καὶ τὸ περὶ προικοδοτήσεως τῶν βασιλοπαίδων, συνταχθὲν κατ' ἄλλους μὲν τὴν 31ην Μαρτίου, κατ' ἄλλους δὲ τὴν 24ην Ὀκτωβρίου.

Σὰς βεβαιούμεν ὅτι ὅλοι οἱ περὶ τὸ Μὴ Χάνεσαι θὰ βίλωμεν ὅλα τὰ δυνατὰ μας νὰ παιδοποιήσωμεν καὶ ἐπιτετα θὰ εὐρωμεν καὶ ἡμεῖς κανένα Γορτύιον ἢ κανένα Ἀργεῖον Ἀθανασιάδην νὰ βγάλῃ δίσκον εἰς τὴν Βουλὴν διὰ μίαν πτωχὴν Οἰκογένειαν.

Ἀπὸ τοῦδε ἡ σύνταξις ἔχει ἐτοιμάσει τὸ περὶ προικοδοτήσεως τοῦ Σουριδίου, ὅπερ ἀργὰ ἢ ὀλίγῳρα θὰ ἴδῃ τὸ φῶς ἐν μέσῳ δύο στροφῶν—ποιητικῶν ἐννοεῖται.

Ἄθως ἔχομεν ἀναγγεῖλαντες ὅτι ὁ Σιβετιανίδης βγαίνει ἀπὸ τ' Ἀγραφα ἀπὸ τ' Ἀγραφα δὲν ἦτο νὰ βγῇ καὶ ὁ Σιβετιανίδης βουλευτῆς ἀλλὰ θὰ ὀγγῆ βουλευτῆς ἀπὸ τὸ Φαγάρι, διότι ἔχει ἀδυναμίαν λέγει εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Τὸ Γραφεῖον τῆς Στοᾶς—κατὰ τὸ γράφειν τῆς ἰδέας—εἶναι εἰς τὴν ὁδὸν Κολοκοτρωνῆρι! Ἄν τῶκανε τοῦλάχιστον Κολοκοτρωνῆρι!

Καὶ νέος συνεργάτης τοῦ Μὴ Χάνεσαι ἐγκαινιάζει ἀπὸ τῆς σήμερον τὴν πάλην του, ἣτις θὰ παραταθῇ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πολιτικῆς κρίσεως, ὁ Julius εἶναι περὶ τὸν νὰ ἐξάρωμεν ἡμεῖς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὀρθοπροσύνην αὐτοῦ τοῦτο μόνον λέγομεν δεῖ εἶναι παλαιὸς ἀγωνιστῆς ἐκ τῶν αἰσθηματικωτέρων καὶ καλλιτεχνικωτέρων διαχειριστῶν τῆς γραφίδος.

Δικαίως τὸ ἐν τῷ προλαβόντι ἀριθμῷ τοῦ Μὴ Χάνεσαι ἀρθρον τοῦ δημοκρατικοῦ φίλου μας κ. Γ. Φιλαρέτου δικηγόρου ἐνεποίησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀναγνωστικοὺς ἡμῶν κύκλους.

Νομιζόμεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθῶμεν τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν, δι' εὐφυοῦς συνδυασμοῦ ἀναθέσαντα τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Βιτωλίοις προξενείου εἰς τὸν κ. Ἀλέξιον Τσιμπούρακην, τὸ ἄνθος τῆς ἐλληνικῆς προξενικῆς ὑπαλληλίας. Τὰ ἐν Μακεδονίᾳ συμφέροντα τοῦ ἑλληνισμοῦ εἶναι γνωστὰ καὶ πρέπει νὰ θεωρῶνται πάντοτε ὑπεράνω τῶν κομματικῶν ὑπολογισμῶν καὶ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτευσεως. Γνωστὸν ὅτι τὸ ἐν Θεσσαλονικίᾳ Γενικὸν προξενεῖον διευθύνει ὁ ἀρίστος τῶν ἀρχαιοτέρων ἡμῶν προξένων κ. Λογοθέτης ἥδη δὲ, διὰ τῆς εἰς τὸν κ. Τσιμπούρακην ἀναθέσεως τοῦ προξενείου Βιτωλίων, ἡ Μακεδονία προσκτάται διῶ ἑλληνας ὑπαλλήλους ἐκ τῶν κρατίστων, ἐξ ὧν διεσώθησαν ἐν μέσῳ τσαούτης πολιτικῆς διαφθορᾶς καὶ κακοδαιμονίας.

ΣΤΟ ΒΩΛΟ.

Α'.

Χαρήτε, και ἀράζουμε, ἀδέρφια, μὲς 'στὸ Βῶλο,
Κι' ἐδῶ γλυκεῖα ἔξημέρωσε ἐλευθερίας ἡμέρα . . .
Ἀπάνω 'στὰ κατάρτια σας καὶ 'στὸ βαπόρι ὄλο
Ἑλληνικὴ στηλώσετε κι' Ἑγγλέζικη παντιέρα.
Οἱ Τούρκοι πᾶν 'στὸ διάβολο χωρὶς νὰ ρίξουν σμπάρο,
Λοιπὸν παντιέρας 'στὰ ἕψηλά, παντιέρας 'στὸ φουγάρο.

Νά! Νά! καὶ ἓνα Τούρκικο βαπόρι 'στὸ λιμάνι,
Μὰ μὴ φοβᾶσθε τίποτα, τραβάτε μὲ ἀέρα,
Εἶναι ἐδῶ ὁ Χάμλεϋ, καὶ τοῦτο μόνο φθάνει,
Κι' ἂν μία λέξι μᾶς εἰποῦν τοὺς κόβει πέρα πέρα.
Ἐμπρὸς λοιπὸν, σηκώσετε παντιέρας γιὰ γεινάτι,
Νὰ 'μπούμε μιά φορά κι' ἐμεῖς 'στοῦ Μουχαμέτ τὸ μάτι.

"Ὅλος ὁ κόσμος στέκεται ὀλόρθος 'στὸ βαπόρι . . .
Νά! δίπλα μας τὸ Πήλιον μὲ ὄλα τὰ χωριά,
"Ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος, κοντὰ τὸ Κατοχώρι,
"Ὁ Ἄι Γεωργῆς ἀπ' ἐδῶ, ἐκεῖ ἡ Πορταριά.
Μὰ νὰ κι' ἡ Μακρυνίτσα μας . . . σταθῆτε νὰ τὴν ἴδω,
Νομίζω πῶς 'στοὺς βράχους τῆς ἀβάσταχτος πηδῶ.

"Ὁ Μακρυνίτσα, σὲ θωρῶ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
Κι' ἂν πέντε κάλους σουδλερούς δὲν εἶχα 'στὰ ποδάρια,
Θὲ νὰ πατοῦσα φτερωτὸς τὸ ἀγίό σου χῶμα,
Ποῦ μ' αἶμα τὸ ποτίσανε ἀφράτα παλληκάρια.
Τραγουδημένο μου χωριό, τὸ ὄνομά σου λέω,
Καὶ ἡ καρδιά μου σχίζεται καὶ μούρχειται νὰ κλαίω.

"Ἐσὺ τὴν ἐπανάστασι ἐτίμησες, καυμένη,
Ἐσὺ καὶ τὴν ἀτίμασες 'στὴ μάχη σου ἐκείνη,
Μὰ ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμες θὰ ἦσαι δοξασμένη . . .
Τὸ αἶμα ποῦ σ' ἐπότισε τὴν ἀτιμία σβύνει.
"Ἐ! ὄλα πιά ἄς ξεχασθοῦν, καὶ ἔλα, Ἐλευθεριά,
Νὰ 'δοῦνε καὶ τ' ἀδέρφια μας ὀλίγη ξαστεριά.

Μὰ νά! μοῦ ἔρχονται 'στὸ νοῦ κι' οἱ χρόνοι μας ἐκείνοι,
Ποῦ 'σκόρπιζε ἡ Ἄ μ υ α τοὺς ἐθνικούς παράδες,
"Ὅπου τὸ ἔθνος ἦτανε πολεμικὸ καμίνι,
Καὶ ἄνω κάτω ἔτρεχαν τρανοὶ πετσωματάδες.
Θυμήθηκα καὶ τὸν γνωστὸν Ἀλέκον Π α ν α γ γ ὶ ὡ τ ο υ,
Κι' ἓνα κονιάκ! ἐφώναξα εὐθὺς τοῦ καμαρότου.

Β'.

Ἐπάτησα εἰς τὴ στεριά . . . παντοῦ μπάμ! μπούμ! καὶ
[τράκαις,
Παντοῦ ζωὴ καὶ κίνησις καὶ κοσμοχλασιᾶ,
Τὰ φέσια πλημμυρίζουνε τοὺς δρόμους καὶ ἡ βράκαις,
Καὶ τῆς καμπάναις τῆς βαρεῖ ἡ μία Ἐκκλησιά.
Βλέπω ἀψίδες γύρω μου, κονκάρδαις, λευθεριαῖς,
Μουρσίναις, δάφναις, Γλάδστωνα εἰς ὄλαις τῆς μεριαῖς.

Μὲ τὰ παιδιὰ 'στὴν ἀγκαλιὰ γυναῖκες μαυρομάνναις
Κυττάζουν ἴδω, κυττάζουν 'κεῖ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
Ἄκουνε νὰ σημαίνουνε τῆς λευθερίας καμπάναις,
Καὶ βάφεται ἡ ἔψη τους μὲ τῆς χαρᾶς τὸ χρῶμα.
Κάθε χωριὸ κατέβηκε ὀλόχαρο 'στὴν πόλι,
Καὶ ἡ χωριάτισαις φοροῦν τὸ πιὸ καλὸ φακίολι.

Μαζί τους κι' ἡ γερόντισαις, μαζί τους καὶ οἱ γέροι,
Εἰς ὄλους ζουγραφίζεται ἡ ζωντανὴ χαρὰ,
Ἐκεῖνο τὸ ὀλόδροσο τῆς λευθερίας ἀγέρι
Ἐστ' ἀδύνατα ποδάρια των ἐχάρισε φτερά.
Τοὺς βλέπει καὶ τοὺς χαίρεισαι . . . ἀπὸ φωτιά γεμάτοι
Ἀπάνω 'στῆς παντιέρας μας καρφόνουνε τὸ μάτι.

Τέτοια ἡμέρα τὸλπιζαν τὰ μάϊά τους νὰ 'δοῦνε;
Πῶς εἶναι πιά ἐλευθερεῖ ἀκόμη δὲν πιστεύουν,
Γιὰ ἓνα ὄνειρο γλυκὸ ἀκόμη τὸ θαρροῦνε . . .
Συνείθισαν οἱ δύστυχοι τὸν Τούρκο νὰ δουλεύουν.
Εἶναι γλυκεῖα ἡ λευθεριά γιὰ ὅποιον δὲν τὴν ξέρει,
Ἦ μὲ τὸ δίσκο ἔρχεται ἡ μὲ σπαθὶ 'στὸ χέρι.

Ζητιάνα ἡ λεβέντισα ὁ σκλάβος τὴν γιορτάζει,
Τὸ χέρι ὅπου σίδερα τοῦ ἔσπασε βαρειά,
Μὲ χίλια δυὸ φιλήματα ὁ σκλάβος τὸ σκεπάζει
Δὲν βλέπει ἄλλο τίποτα παρά ἐλευθεριά.
Φθάνει νὰ ἔχη ὄνομα, νὰ ἔχη καὶ πατρίδα,
Καὶ ὄλος γέλοια καὶ χαραῖς σκορπᾷ τὴν ἀλυσίδα.

"Ἀλλὰ ἐνθουσιάσθηκα παρά πολὺ νομίζω,
Καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, χρυσοῖ μου Ἀθηναῖοι,
Ἄν πάλι γιὰ ἐλευθεριαῖς καὶ δόξαις σαλιμαρίζω,
"Ὁ Βῶλος, τὸ «Μὴ Χάνεσαι», καὶ ἡ παράτα φταίει.
Μία παντιέρα μοναχὰ ἐμπρὸς μου σὰν ἴδω,
Εὐθὺς ἐνθουσιάζομαι, καὶ ἄλλα τραγουδῶ.

Γ'.

Ἴδου τὰ ἐξαπτέρυγα, ἴδου καὶ ὁ Δεσπότης
Μὲ τὴν κανδυλανάφτησα καὶ τὸν κανδυλανάφτη,
Νά! κι' οἱ παππάδες γύρω του, ἀλλὰ παππάδες πρώτης,
Τοὺς βλέπει καὶ τὸ μάτι τους νομίζει πῶς ἀστράφτει.
"Ὅλοι 'ντυμένοι κάτασπρα βαστοῦνε εἰς τὰ χέρια
Λαμπάδες, Εὐαγγέλια, ψαλτήρια καὶ τρικέρια.

Νά! τὰ κορίτσια τοῦ σχολειοῦ μὲ ἄσπρα καὶ γαλάζια,
Ἐστὰ τρυφερὰ χεράκια των σηκόνουνε μπουκέτα,
Κοντὰ των κι' ἡ δασκάλισα γεμάτη ἀπὸ νάζια,
Ποῦ λὲς καὶ εἶναι ἔτοιμη ν' ἀνάψη σὰν βουκέτα.
Νά! καὶ τ' ἀγόρια . . . στέκονται 'στὸ πλάι ντροπαλά,
Κι' ὁ δάσκαλος ἀστρονομεῖ καὶ βλέπει 'στὰ ψηλά.

Νά! κι' οἱ ἔβραῖοι ἀπ' ἐδῶ μὲ μιά ἕψηλή παν τζέρα,
Μὰ νά! καὶ ὁ Ῥαββίνος των μὲ φράκο καὶ κονκάρδα,
Μὲ πόζα διπλωματικὴ μᾶς σχίζει τὸν ἀέρα,
Καὶ τὸ ἕψηλὸ καπέλο του φωνάζει σ' ὄλους «βάρδα».
Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔλθετε, ἀγαπητὲ Ῥαββίνε,
Καὶ διπλωμάτης σὰν καὶ σὰς κι' ὁ Βλάχος δὲν θὰ ἦναι.

Ἴδου καὶ οἱ Ἀτσιγγανοί, σωστοὶ κοσμοπολίται!
Βαστοῦν παντιέρα καὶ αὐτοί, νταούλι καὶ ζουρνᾶ . . .
Ἦ Ἀθηναῖοι, ἔπρεπε καὶ σεις νὰ τοὺς ἰδῆτε,
Γιὰ τούτους μόνο ἡ ζωὴ ἀξενιοαστη περνᾷ.
Γιὰ νίκαις καὶ γιὰ λευθεριαῖς δὲν δίνουνε πεντάρα,
Μόνο νὰ τρῶν, νὰ πίνουνε, κι' ἡ δόξαις ἄρα μᾶρα.

Ποῖος εἶναι ὁ δεσπότης των καθόλου δὲν τοὺς νοιάζει,
Ἐβραῖος, Τούρκος ἢ Ῥωμηὸς, τὸ ἴδιο τὸ ἔχουν,
Γιὰ τυραννία 'στὴν καρδιά δὲν βάζουνε μαράζι,
Καὶ μὲ νταούλι καὶ ζουρνᾶ ἐμπρὸς εἰς ὄλους τρέχουν.
Θαρρῶ πῶς οἱ Ἀτσιγγανοὶ τοῦ Κομμουνδούρου μοιάζουν,
Καθὼς ἐκεῖνος, καὶ αὐτοὶ πολιτικὴ ἀλλάζουν.

Τούρκος κανεὶς δὲν φαίνεται ἡ Μπέης μὲς 'στὸ δρόμο,
Καὶ οὔτε μιά Χανούμισα ἀφράτη περπατεῖ,
Μέσα 'στὸ Κάστρο 'κλειστήκαν ἡ ἀμοιραῖς μὲ τρόμο,
Σὰν ἄκουσαν πῶς ἔρχονται Ῥωμαῖκοι στρατοί.
Ἄλλὰ γιατί, Χανούμισαις, 'στὸ Κάστρο νὰ κλεισθῆτε;
Ἐλάτε τὴν παράτα μας καὶ σεις νὰ τὴν ἰδῆτε.

Μὴν τρῶτε 'στὰ καφάσια σας τὰ ζηλευτά σας νειάτα,
Ἐμεῖς ἐδῶ ἐρχόμαστε σὰν ἀδελφοὶ καὶ φίλοι,
Κι' ἔρκο βαρὺ σὰς κάνουμε 'στὴν ἀγγουροσαλάτα
Πῶς δὲν θὲ νὰ προσβάλλουμε τὴν Ἑψηλή σας Πύλη.
"Ὁ! νά! ἀφήστε με νὰ 'μπῶ 'στοῦ χαρεμιοῦ τὴ σάλα,
Κι' ἀμέσως τὰ παπούτσια μου τάρνω εἰς τὴ σκάλα.

Δ'.

"Ὁ οὐρανὸς ἀρχίνισε νὰ γλυκοξαστερώνη,
Κι' ὁ ἥλιος χύνεται παντοῦ καὶ τὰ βουνὰ χρυσώνει.
Νά! νά! προβάλλει ὁ στρατὸς! ἀκούω τῆς τρομπέταις,
Καὶ ἕμερα βλέπω γύρω μου νὰ πέφτουνε βουκέταις.
Νταούλια, ζήτω, μουσικαῖς βουίζουν μὲς 'στ' αὐτιά μου,
Γυναῖκες, ἄνδρες, καὶ παιδιὰ ξεπλόνονται 'μπροστά μου,
Κι' ἀπὸ κεφάλια σύννεφα πλακόνουν ὀλοένα,
Σκουντῶ, σκουντειοῦμαι, σπρώχνομαι καὶ τάχω 'σὰν
[χαμένα.

Σημαῖαις ξεδιπλόνονται, τὰ ἄλογα ἀφρίζουν,
Ἦ βράκαις κυματίζουνε, οἱ γαϊδαροὶ γκαρίζουν,
Ἄτσιγγανοί, Τσιφούτηδες καὶ Ἑλληνες πατειοῦνται,
Τὰ φέσια κομματιάζονται καὶ κατὰ γῆς κυλιόονται,
Καὶ 'στὰ κεφάλια δένονται μαντύλια καὶ πετσέταις...
Νά! τοῦ στρατοῦ ἐφθάσανε ἡ πρώταις μπαγιονέταις,
Κι' ὁ Σούτσος μας ἐπάτησε τὸ σκλαβωμένο χῶμα
Μὲ ἓνα Φαναριώτικο χαμόγελο 'στὸ στόμα,
Καὶ ὁ λεβέντης του καρᾶς μασσᾷ τὰ χαλινάρια,
Κι' ἀνοίγεται βαθρὰ ἡ γῆ 'στὰ πρώτα του ποδάρια.
Τὰ ζήτω τώρα ἀντηχοῦν ἀπάνω 'στὰ οὐράνια,
Καὶ ὄς του κατακέφαλα 'στοὺς στρατηγούς στεφάνια,
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὡσὰν βροχὴ κατρακυλοῦν λουλούδια,
Φωναῖς, πατήματα, βοή, ἐλευθερίας τραγούδια,
Ἀρχίζουν τῶν παππάδων μας νὰ τρέχουνε ἡ γλώσσαις,
Ψαλμοὶ καὶ Εὐαγγέλια καὶ προσφωνήσεις τόσαις.
Μιά φουχτα ἄρπαξα κι' ἐγὼ Βολιώτικα στραγάλια,
Καὶ μονομιά τὰ ἔρριξα σὲ στρατηγῶν κεφάλια.
Ἀκόμη ἔρχεται στρατὸς . . . πῶ! πῶ! καὶ τί θὰ γίνη!
Εἰς τὸ κεφάλι κανενὸς τὸ φέσι δὲν θὰ μείνη.
Πῶς θέλω τὸ καπέλο μου νὰ ρίξω 'στὸν ἀέρα!
Μὰ πάλι ἀξεσκούφωτος νὰ ἔλθω αὐτοῦ πέρα;

Ε'.

"Ἀπὸ γαλόνια καὶ σπαθιά ἐγέμισαν οἱ δρόμοι!
Ζήτω καὶ πάλι . . . ἔρχονται, παιδιὰ, οἱ νοσοκόμοι.
Τιμὴ καὶ 'στὰ μουλάρια των, μὰ ἔχουν τέτοιο χάλι,
Ποῦ νὰ σηκώσουν δὲν 'μποροῦν ἀπάνω τὸ κεφάλι,

Γιὰ νὰ μᾶς χαιρετήσουνε σὰν στρατηγοὶ κι' ἐκεῖνα . . .
Τὰ ἔκαμ' ὑπερήφανα τὸ κρῦο καὶ ἡ πείνα.
Ἔρχονται κι' ἔλο ἔρχονται, καὶ μιά ἀνδρογυναῖκα,
Ἄπο τοῦ Ῥήγα τὸ χωρὶο, ποῦ ἔκανε γιὰ δέκα,
Μὲ τὴ σημαία τῶν Φερῶν ἴστο σιδερένιοζοχέρι
Πετεῖται μιά καὶ χάνεται ἀνάμεσα ἴστ' ἀσκέρι,
Καὶ βλέπω γύρω της παιδιὰ, γυναῖκες, ἄνδρες, γέροντες.
Ὡ σεῖς οἱ σκλάβοι, δόσετε σ' ἐμᾶς τοὺς ἐλευθέρους
Μιά σπῖθα ἐνθουσιασμοῦ ἀπ' τὰ δικά σας στῆθια.
Σεῖς μόνοι τὴν ἐλευθερίαν τὴν νοιθότε ἴστ' ἀλήθεια,
Ἐνῶ ἐμεῖς οἱ κλισικοὶ, οἱ ἐλευθερωμένοι,
Παντοῦ καὶ πάντα εἴμαστε σὰν κρουολογημένοι.
Μὰ κεῖ ποῦ ἔλεγα αὐτὰ, τὸ βρῦμα μὲ ἀρπάζει,
Καὶ μ'προύμητα φαρδὺ πλατὺ ἴστο χῶμα μὲ τινάζει.
Μοῦ φεύγουνε καὶ τὰ γυαλιὰ, μαζὶ καὶ τὸ καππέλο,
Καὶ τῶν προγόνων φίλησα τὴ γῆ χωρὶς νὰ θέλω.
Ἔ! τότε πιά ἐθύμωσα, καὶ ἔλος θυμωμένος
Κατὰ διαβόλου ἔστειλα κατὰληψι καὶ γένος.

ΣΤ'.

Ἐβραῖοι καὶ Ἀτσιγγανοὶ καὶ Ἕλληνες σκορπεῖονται,
Καὶ ἔλοι ἀγκαλιάζονται, κι' ἀγκαλιαστά φιλοῦνται.
Κι' ἐγὼ γυρεύω μάγουλο κανένα νὰ φιλήτω,
Μὰ πούθεν δὲν ἔτυχε μιά Τουρκα ν' ἀπαντήσω.
Ὁ σκλάβος κι' ὁ ἐλεύθερος πηγαίνει νὰ γλεντίσῃ
Ἐλευθεριὰ δὲν ἔρχεται χωρὶς γερό μεθύσι.
Ἄρνια ἴστῃς σοῦβλαις ψήνονται καὶ διαλεκτὰ μοσχάρια,
Νὰ φάνε τοῦ γενναίου μας στρατοῦ τὰ παλληκάρια,
Ἡ τσότρα πάει κι' ἔρχεται, καὶ τὸ κρασί ἀφρίζει,
Κάθε ποτήρι ἴστῃ στιγμὴ ἀδειάζει καὶ γεμίζει,
Καὶ ἴστῃ φωτιὰ τῆς λευθερίας μᾶς ἔρχεται καὶ ἄλλη,
Καὶ γίνεται Βεζούβιος καὶ Αἴτνα τὸ κεφάλι.
Μὲ μουσικαῖς λογιῆς λογιῆς ἴστους δρόμους τριγυρίζουν,
Κοντὰ καὶ οἱ Ἀτσιγγανοὶ ἀπὸ χαρὰ σφυρίζουν,
Φωναῖς παντοῦ, κατακλυσμός, τρεχάματα καὶ φούρια,
Οἱ ἄνθρωποι ἀνάκατα μ' ἀδέσποτα γαϊδούρια,
Καὶ μέσα σ' ἔλη τὴ βοή, ἴστου κόσμου τὴν ἀντάρα,
Τὸ κάντρο τοῦ Πρωθυπουργοῦ πουλεῖται μιά δεκάρα.
Ἐνα Βολιώτη καὶ ἐγὼ γιὰ σύντροφο ἐπῆρα,
Κι' ἐώρτασα τὴ λευθερίαν μὲ τῆς Βιέννης μπύρα,
Ἄλλὰ δὲν πλήρωσα ἐγὼ, ὦ Ἀθηναίων πολῖται!
Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ τὸ πῶ, θαρρῶ πῶς ἐννοεῖται.

Η'.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευσε, ἀπλώθηκε σκοτάδι,
Καὶ τὰ φανάρια φέγγουνε γεμάτα ἀπὸ λάδι.
Παντοῦ βετσίνας, φώσφορα, κερὰ, φωτοχυσία,
Κι' ἀπὸ τοὺς δρόμους χύνεται ὁ κόσμος ἴστῃ Πλατεία.

Ἀνάβουν πολυέλαιοι, ἀνάβουν μανουάλια,
Ἀνάβουν μούραις καὶ αὐτιὰ, ἀνάβουν καὶ κεφάλια,
Ἀνάβουν καὶ τὰ φράγκικα, ἀνάβει καὶ ἡ βράκα,
Ἀνάβει κι' ἡ ἀμάτωτη τοῦ Σούτσου σακαράκα,
Ἀνάβει γῆ καὶ οὐρανός, κι' ἡ θάλασσα ἀνάβει,
Ἀνάβουν κι' οἱ ἐλεύθεροι, ἀνάβουνε κι' οἱ σκλάβοι.
Παντοῦ φωτιὰ καὶ μπούμπερη καὶ μπόλικα φυτόλια,
Κι' ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν ἀνάβουν τὰ καντύλια.
Ἄλλ' ὅμως μὴν τρομάζετε, καὶ τὸ δικό μας κράτος
Μοῦ φαίνεται ἀπαράλλακτο τοῦ Μωῦσῃ ἡ βάτος.
Ὡτὰν κι' ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἐκαίετο κι' ἐκείνη,
Χωρὶς καθόλου νὰ καῖ καὶ στάκτη ν' ἀπομείνη.
Ἐδῶ βουκέταις καίονται καὶ παραπέρα μύλοι . . .
Ποῦ εἶναι τώρα νὰ τὰ δῆ ἡ Ἰψηλὴ ἡ Πύλη!
Σκάσε, Χαμίτ, ἴστα πήραμε χωρὶς μιά στάλα αἶμα,
Καὶ τώρα θὰ τὸ κάψουμε, λοιπὸν φωτιὰ ἴστο Στέμμα.
Καὶ νά! τὸ Στέμμα καίεται . . . Ζήτω, ἀδέρφια, πάλι,
Καὶ ἄς καοῦνε γρήγορα κι' οἱ μύλοι μας οἱ ἄλλοι.
Τί τοὺς φυλάτε; δόσετε φωτιὰ καὶ εἰς ἐκείνους,
Μὴ φαίνεσθε τσιφούτηδες καὶ σεῖς σὰν τοὺς Ῥαββίνους.
Νά! Νά! κι' οἱ μύλοι καίονται, καὶ βγάζουνε ἀστέρια
Γαλάζια, ἄσπρα, κόκκινα, κι' εὐθὺς κτυποῦν τὰ χέρια,
Καὶ βγαίνουν ἀπ' τὰ στόματα μιά πιθαμὴ γλῶσσας . . .
Τώρα θὰ πέσουν μονομιά βουκέταις πεντακόσας.
Κράκ, κρούκ, φούσσ, φίσσ, ἐπέταξαν καὶ πᾶνε ἴστον ἄερα,
Ὁλος ὁ κόσμος ἔλαμψε καὶ ἔγινε ἡμέρα.
Ἄιντε, Βολιώταις, κάψετε, καὶ ἔχουμε εἰρήνη,
Ὁ Βῶλος τώρα ἄς γενῆ τὸ φλογερό καμίνι,
Καὶ μάλιστα, ἂν θέλετε, καὶ σεῖς κατῆτε ἔλοι,
Νὰ φθάσῃ ἡ ἀναλαμπὴ ὡς πέρα εἰς τὴν Πόλι,
Νὰ τὴν κυττάξῃ ὁ Χαμίτ, ποῦ τόσο μᾶς παιδεύει,
Κι' ἀπὸ τὴ φούρκα τὴν πολλὴ ταμπλάς νὰ τοῦ κατέβῃ.
Μὰ ἕνας σεβνταλῆς βρακᾶς, δὲν ξέρω πῶς τοῦ ἴσῃ,
Φωτοχυσία ἤθελε ἴστα γένεια μου νὰ κάνῃ,
Κι' ἂν λίγο δὲν τραβειόμουνε — ὦ φρίκη καὶ μανία! —
Θὰ τάκανε ἴστῃ λευθερίαν ἐσπερινὴ θυσία.

Θ'.

Καὶ τώρα πιά σᾶς χαιρετῶ, Βολιώταις συμπολίται,
Καὶ μεθυσμένους ἔλους σας μὲ λύπη σᾶς ἀφίνω,
Μὰ Ζήτω εἰς τὸν βασιλεῖα κι' ἐκ μέρους μου νὰ πῆτε,
Δὲν ξέρετε πῶς ἤθελα πρὸς χάριν του νὰ μείνω!
Σεῖς βέβαια θὰ κάμετε βασιλικαῖς παράταις,
Καὶ τριδιπλαῖς ὁ ἀδειάσετε βαρέλαις καὶ κανάταις.

Φάτε καὶ πιέτε, ἀδελφοί, μὲ ρόδα καὶ μὲ κρῖνα,
Τί νὰ σᾶς πῶ! ἡ λάσπη σας καθόλου δὲν μ' ἀρέσει,
Μοῦ φθάνει ὅση ἴσῃ πάτησα ὡς τώρα ἴστῃ Ἀθήνα,
Καὶ τὸ νομίζω περιττὸ αὐτὸ σας τὸ πεσκέσι.

Τῆς εἶδα τῆς παράταις σας καὶ ἔλα σας τὰ ἄλλα,
Κι' ἐπῆρα γιὰ χατῆρι σας καὶ μιά κουντρουβάλα.

Ἡ λευθερίαν καὶ τὸ κρασί ἄς σᾶς γενοῦν χαλάλι,
Ἔχετε γεῖα, Πανέλληνες, Ἀτσιγγανοὶ κι' Ἐβραῖοι,
Καὶ ἂν ποτὲ καμμιά φορά ἀνταμωθοῦμε πάλι,
Σωστοὶ Ῥωμηοὶ νὰ ἴσαστε καὶ ποῦροι Ἀθηναῖοι.
Νὰ μὲ γλυκοφιλήσετε, νὰ σᾶς γλυκοφιλήσω,
Καὶ μὲ δικά σας ἔξοδα καὶ τότε νὰ μεθύσω.

Πηγαίνω τώρα γρήγορος εἰς τὴν γλυκερὰ Ἀθήνα,
Νὰ ἔρω τοὺς Ἀθηναίους μου ἴστον καφφενὲ στρωμένους,
Κι' ἐκεῖ γιὰ ψήφους ἄφθονοι θὰ χύνεται βετσίνα,
Καὶ ἴσως ἴσως τοὺς εὐρῶ κι' ἐκείνους μεθυσμένους.
Προσκυνησμοὺς πολλοὺς πολλοὺς ἴστον βασιλεῖα, Βο-
[λιώταις,
Καὶ στέλλετέ μου κάποτε ἄσπραις ἐληθιαῖς καὶ κόταις.

Souris.

ΕΚ ΤΗΣ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑΣ

τοῦ κ. Ἀριστείδου Οἰκονόμου σταχυολογοῦμεν
τὰ ἱμωτικώτερα σημεῖα:

Χαρακτὴρ τῆς κυβερνώσης τάξεως.

Ψηφίσαι νόμους καὶ τὴν ἐπιούσαν τὸ πρῶτον ὄπερ θὰ
σκεφθοῦν εἶναι ἡ παραβίασις των. Κλείσατε ἕνα φραγμόν
καὶ μόλις παρέλθετε, εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὸν παρακάμψουν.
Οὐδὲν ὄσιον ὑπάρχει διὰ τοιοῦτους ἀνθρώπους. Ἐνῶ σᾶς
ὀμιλοῦν, κρύπτουν τοὺς ὀφθαλμούς των, ὅπως σᾶς ἀπατή-
σωσιν εὐχερέστερον. Ἀμφιβάλλω ἂν εἰς ἄλλην περίοδον
τοῦ βίου της, ἡ Ἑλλὰς ἐδοκίμασε τοιαύτην κυβερνητικὴν
ἀσχημίαν. Ἴνα γεννηθῇ τοιοῦτο τέρας, ἔπρεπε νὰ τὸ συλ-
λάθῃ ἡ τουρκικὴ τυραννία, νὰ τὸ κυοφορήσῃ ἡ συνταγμα-
τικὴ ψευδολευθερία καὶ νὰ τὸ θρέψῃ ὁ ὕλισμός, τοῦ ὁποῦ
ἡ ὀρθρική λατρεία δὲν ἀφίνει τὴν δέουσαν προσοχὴν διὰ
τὰ ἔθνη καὶ ἱερά.

Δωροδοκία ἐπὶ δωροδοκίας.

Πρόκειται περὶ παραχωρήσεως μεταλλείων; δωροδοκία.
πρόκειται περὶ παραχωρήσεως δανείων; δωροδοκία. πρό-
κειται περὶ παραχωρήσεως γαιῶν; δωροδοκία. πρόκειται
περὶ παραχωρήσεως προνομίων; δωροδοκία. Μίαν ἡμέραν
θὰ ἀποκαλυφθῇ ὅτι καὶ τὸ ὑπουργικὸν χαρτοφυλάκιον ἡγο-
ράσθη ὅπως καὶ ἡ μίτρα ἡ ἐπισκοπική. Ἐν γένει ἡ κατά-
χρησις ἀποτελεῖ τὴν μελάνην, δι' ἧς γράφονται τὰ διπλώ-
ματα τῆς διοικήσεως φαυλοκρατίας.

Ὁ συνεταιρισμὸς τῶν Βουλευτῶν.

Ἐντὸς τῆς Βουλῆς ἕναρσις παρετήρησα συνεταιρισμὸν ἀν-
θρώπων, οἵτινες εἰσεχώρησαν μὲν ἐν αὐτῇ ὑπὸ διαφόρους
ἀποχρώσεις, συνέπραττον δὲ κρύφα ἐπὶ ἰδιαιτέροις χρημα-
τιστικοῖς σκοποῖς. Συμβάσεις δὲν ἔλειπον, ὕλην ἐκμεταλ-

λεύσιμον αἱ περιτάσεις ἄφθονοι ἐχορήγουν. Ἦσαν κατα-
ταταγμένοι εἰς ὅλα τὰ στρατόπεδα καὶ ἐπεριμένον ὡς οἱ
κόρακες τὴν ἐκβασιν τῶν κοινοβουλευτικῶν μαχῶν. Οὐδὲν
ἐσθίμειον εἰς αὐτοὺς τὰ ἐξωτερικὰ συνθήματα. Ἦτο εἶδος
συνωμοτῶν, ἐκλαδόντων τὸ βουλευτήριον ὡς χηματιστή-
ριον καὶ οὐδὲν πλέον. Οἱ ἀρχηγοὶ των τοὺς ἐγνώριζον καὶ
τοὺς ἐκρυπτον.

Τὸ δραστηκὸν φάρμακον.

Ἐκτιμῶ ἕαστον ὅσον τῶν πρέπει καὶ κατὰ ἐπὶ πλέον,
ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ ρίψω λίθον ἀναθήματος κατὰ τοῦ
συστήματος, τὸ ὅποιον φέρει εἰς τὴν Βουλὴν προσωπικὸν
ἐκ τοῦ αὐτοῦ περιπέου κύκλου. Ἐὰν κατορθοῦτο ἐπὶ μίαν
ἢ δύο βουλευτικὰς περιόδους νὰ ἀποκλεισθῇ τῆς Βουλῆς ἡ
παλαιὰ ζύμη, ἡ Ἑλλὰς ἤθελεν ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τὴν περι-
σφιγγούσαν αὐτὴν καταπιεστικὴν ἀτμοσφαιραν.

Ὁ πόλεμος τῆς βιομηχανίας.

Ἡ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξις ἀποτελεῖ ἕνα τῶν σημαντι-
κωτάτων ὄρων τῆς ἐθνικῆς προόδου. Τίς δύναται νὰ τὸ
πιστεύσῃ, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές, ὁ μεγαλειότερος ἐχθρὸς
της εἶναι οἱ διοικούντες τὴν Ἑλλάδα! Τοὺς συνέλαβον ἐπ'
αὐτοφώρῳ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἀσπλάγγως ἐπολλαπλασίαζον
τὰ τελωνιακὰ βάρη τῶν εἰσαγομένων πρώτων τῆς βιομηχα-
νίας ὕλων.

Οἱ καθυστεροῦντες.

Ἄ! Ἄν πρόκειται περὶ μικροῦ ποιμένου, ὁ εἰσπράκτωρ
ἔχει ἔτοιμον τὸν χωροφύλακα πρὸς εἴσπραξιν τοῦ 25λέπτου
φόρου τῆς αἰγῆς αὐτοῦ. Ἄν δὲ πρόκειται περὶ χρηματι-
στῶν, τρώγουν καὶ πίνουν μετ' αὐτῶν, δὲν ὑπάρχει δι-
καιοσύνη!

Οἱ διπλωματοπρόξενοί μας.

Σχολαστικοὶ διδάσκαλοι, κομψευόμενοι νεανίαι, γαυρι-
ῶντες ἐπὶ μαρῖα ἀπόγονοι, ἐσπευσαν νὰ τοποθετηθῶσιν
ἐκεῖ συγγρῶνως λεγῶν ὀλόκληρος ἀκρίδων ἐστολισμένων
μὲ τὰ διπλώματα τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως ἐζώρμησε
κατὰ τῶν ἐργατικῶν τοῦ ἔξω ἑλληνισμοῦ Κοινοτήτων. Ἐ-
χει τι φοβερόν ἢ ἐξιστόρησις τῶν διπλωματικῶν καὶ προ-
ξενικῶν ἀθλιότητων, τὰς ὁποίας τοιοῦτο σύστημα ἐπεσώ-
ρευσε, διότι ἀπολήγει εἰς τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ἑθνικοῦ ἰθα-
νικοῦ!

Κατάστασις τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ δικαιοσύνη, αὐτὸς ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, τὸν ὅποιον ὁ
οὐρανὸς ἔστειλεν ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως σώζῃ τὰ πλάσματα
του, εἶναι δίκτυον διὰ μόνους τοὺς μικροὺς ἰχθῦς. Ὀλι-
γαρχικὸν τοῦ χειροτέρου εἶδους καθ' ἑκάστην τὸ ἐμπαίζου
καὶ τὸ κατατρυποῦν. Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία, ἐπισκιασθεῖσα
ὑπὸ τῆς προνομιακῆς ἰσοβιότητος, κατέπεσεν ἐν τε τῇ οἰ-
κίᾳ αὐτῆς καὶ τὸ χεῖριστον, ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους.

ΧΕΙΜΩΝ! ΧΕΙΜΩΝ!

I

Ὁ τελευταῖος βορρᾶς διέλυσε καὶ τὴν τελευταίαν πνοὴν τοῦ φθινοπώρου καὶ εὐρισκόμεθα πλέον ἐν μέσῳ ἄγριου χειμῶνος.

Ἄνεμος παγερὸς πατάσσει πανοθενῆς τὰς στέγας καὶ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν καὶ νέφη κοινοῦ τοῦ ἐγείρων περικαλύπτει τὰς ψυχρὰς παρειὰς τοῦ διαβάτου.

Χειμῶν! Χειμῶν!

Καὶ ἐπῆλθε βαρὺς, βαρύτερος τῆς ἐπιστρατείας, ὀδυνηρότερος τοῦ ἐγγράφου τῆς 31 Μαρτίου.

Περὶ τὴν ἐστίαν τῆς οἰκίας συνωθοῦνται τὰ παῖδια τῶν οἰκογενειῶν, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ σωρεύουσα ξύλα ἐπὶ ξύλων ἐντὸς τῆς θερμάστρας προσπαθεῖ νὰ θερμάνῃ τὰς ἀποξυλωμένας χεῖρας τῶν μικρῶν τῆς ἀγγέλων.

Ἐὰν ἤμην παιδίον!

ὦ! θὰ εἶχον τότε πόσας θωπείας, πόσους ἐναγκαλισμούς, πόσας προσφωνήσεις καὶ πόσα φιλήματα.

Καὶ θὰ μοὶ ἔλειπε μόνον νοῦς.

Ἐν ᾧ τώρα ἔχω νοῦν καὶ δὲν ἔχω οὔτε θωπείας, οὔτε ἐναγκαλισμούς, οὔτε προσφωνήσεις, οὔτε φιλήματα.

Τὸ λογικὸν σήμερον δὲν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ ὠραία αὐτὰ πράγματα, ἅτινα ἀπηρτίθησα.

II

Ἐχεις νοῦν, εἶσαι ἀνὴρ, δὲν εἶσαι παιδίον. Ὁ χειμῶν σὲ ἀναγκάζει νὰ φεύγῃς τὴν ἐστίαν, διότι ἡ ἐστία δὲν παρέχει ἄρτον, σὲ καταδιώκει εἰς τὴν ἐργασίαν, ὅπου πονεῖς διὰ νὰ θρέψῃς ἴσως ἀπατωσάν σε σύζυγον, σὲ καταδιώκει εἰς τὸ κafenεῖον, ὅπου εἶσαι ὑπόχρεως ν' ἀναγνώσῃς μίαν ἐφημερίδα, ἢ νὰ λάβῃς μέρος εἰς πολιτικὴν συζήτησιν. Σὲ καταδιώκει ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖόν σου, ἂν εἶσαι ὑπάλληλος, ὅπου βιάζεσαι νὰ παραβιάσῃς τὴν συνειδησίαν σου καὶ κρύψῃς ἀπὸ τοῦ ὑπουργοῦ ἢ ἐγγραφόν τι τοῦ Βελέντσα, ἢ ἄλλο τι ἐνοχον χαρτίον.

Ἐὰν εἶσαι κομματάρχης σὲ ὑποχρεοῖ νὰ ταξειδεύσῃς μὲ τὴν ἀγριωτέραν τρικυμίαν, νὰ ἔλθῃς εἰς Ἀθήνας καὶ συνεννοηθῇς μὲ τοὺς ὑποψηφίους ἢ μὲ τοὺς ὑπουργούς.

Ἐὰν εἶσαι ὑποψήφιος ἄνευ καρδίας καὶ ἄνευ βαλαντίου σὲ ἀναγκάζει νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ πωλήσῃς τὴν ἀνύπαρκτον καρδίαν σου καὶ κενώσῃς τὸ κενὸν βαλάντιόν σου εἰς τὸν μέλλοντα φίλον σου ὑπουργόν.

Ἐν ᾧ περὶ τὴν ἐστίαν τὰ παῖδια θερμανθέντα παρὰ τοὺς κόλπους τῆς μητρὸς τῶν θὰ φλυκρῶσι μυρία ὠραία λόγια, θὰ γελάσῃ μὲ τὰ κατακόκκινα ἐκεῖνα μάγουλά των καὶ θὰ συγκινῶσιν ὅλον τοῦ μικροῦ δωματίου τὸν κόσμον, ὅλον τὸν ἀπὸ τοῦ δαπέδου μέχρι τῆς ὀροφῆς ὀρίζοντα.

III

Παιδιά! Ἄνευ νοῦ, παιδιά, ἄνευ συνειδήσεως, παιδιά! Σὰς ζηλεύω ἐγὼ ὁ φέρων τόσον νοῦν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζω τί νὰ τὸν κάμω.

Οὔτε διὰ τὴν ἐρωμένην σας, ὦ παιδιά, φροντίζετε, οὔτε διὰ τὴν σύζυγόν σας, οὔτε διὰ τὸν ἄρτον σας, οὔτε διὰ τὰς ἐκλογάς. Σεῖς μόνον δύο πράγματα θέλετε, τὴν ἐστίαν σας πρῶτον, καὶ τὴν μητέρα σας δεύτερον. Ἐὰν ἔχετε καὶ ἄρτον, πολὺ καλὰ, ἄλλως ἤμπορεῖτε παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ τὴν μητέρα νὰ παίζητε ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Σὰς δίδω τὸ λογικόν μου διὰ νὰ θρηνηστέ τὸν ἔρωτα καὶ

τὸν γάμον, σὰς δίδω τὸ λογικόν μου διὰ νὰ παγώσῃτε ἐργαζόμενα πρὸς παραγωγὴν ἄρτου καὶ ζωῆς. Σὰς δίδω τὸ λογικόν μου διὰ νὰ γείνητε βουλευταὶ καὶ ψηφίσῃτε τὴν κάθοδον τῶν αὐστριακῶν.

Δότε μοι τὴν ἀφροσύνην σας, τὴν ἐστίαν σας, καὶ τὴν μητέρα σας.

Ἐντὶ τούτων σὰς χαρίζω ὅλας τὰς ἡδονὰς τοῦ κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ κόσμου.

Μὲ τὴν ἀφροσύνην σας θὰ κατορθώσω ὅ,τι δὲν κατόρθωσα μὲ τὸ λογικόν μου, θὰ βυθισθῶ εἰς τὰ γλυκύτερα μυστήρια τῆς ἀνθρωπότητος, μὲ τὴν ἐστίαν σας θὰ θερμανθῶ, καὶ μὲ τὴν μητέρα σας θὰ γείνω παιδίον.

IV

Νὰ λάμπῃ χρυσοῦ χρυσοῦ ἢ φλόξ ἐν τῇ θερμάστρᾳ, νὰ κύπτῃς τὴν μικρὰν κεφαλήν σου καὶ ἀπὸ τὴν θυρίδα νὰ βλέπῃς τὰ φλογιζόμενα ξύλα, νὰ λαμβάνῃς τὸ φουσερόν καὶ νὰ ἐνδυναμώνῃς τὸ πῦρ, νὰ ἐρωτᾷς: «Μαμά, διατί ἡ φωτιά εἶνε κόκκινη ὡς τὰ μάγουλά σου;» ἢ: «Μαμά διατί τὰ μάγουλά σου εἶνε κατακόκκινα ὡς τὴ φωτιά;» Καὶ ἡ Μαμά σου ἐντὶ ἀπαντήσεως νὰ σὲ φιλῇ καὶ νὰ σὲ δίδῃ νὰ ψῆσῃς κάστανα. Καὶ τὰ κάστανα νὰ πηδοῦν μετὰ δούπου, διότι δὲν τὰ ἐχάρηξες μὲ τὸ μαχαῖρι. Καὶ οὐ νὰ ἐρωτᾷς πάλιν: «Μαμά γιατί ἔφυγαν τὰ κάστανα;» Καὶ ἡ Μαμά νὰ σοῦ λέγῃ: «Τί παιδί ποῦ εἶσαι, καυμένο παιδί!»

ὦ! Τί ἔχασα μὲ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν! Ποσάκις παιδίον παρὰ τὴν ἐστίαν δὲν ἤμην εὐτυχέστερος ἢ μετὰ ταῦτα ἀνὴρ παρὰ τὴν ἐρωμένην μου; Ποσάκις παιδίον παρὰ τὴν μητέρα μου δὲν ἤμην εὐδαιμονέστερος ἢ μετὰ ταῦτα ἀνὴρ παρὰ τὴν σύζυγόν μου; Ἐἶνε ἀληθὲς ὅτι καὶ ἡ ἐρωμένη καὶ ἡ σύζυγος καθιστᾷ πολλάκις τὸν ἀνθρώπον παιδίον· ἀλλὰ παιδίον ἄχαρι, οἰκτρὸν, κλαυθμηρὸν, ἐλεεινόν, καὶ τοιοῦτο παιδίον δὲν ἐπιθυμῶ οὔτε ἐγὼ οὔτε σεῖς νὰ γείνητε.

Ἄνάποδος.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αὐτοὶ οἱ ἀνακατωμένοι συνδυασμοὶ τῶν κουμουνοκριστῶν μετὰ τῶν ἀντιπολιτευομένων, μοὶ φαίνεται ὅτι ὁμοιάζουν τὰ συνοικέσια ἐκεῖνα, ἐν οἷς ὁ σύζυγος κλείει συμφωνίας μὲ τὴν σύζυγον, ἐκεῖνη νὰ νέμεται τὸν ἐραστήν της καὶ αὐτὸς τὴν προικὰ της.

Τόση ὀλίγη εὐταξία ἰδεῶν καὶ ὕψους ὑπῆρχεν εἰς τὸν ἐναρκτήριον τοῦ νέου καθηγητοῦ κ. Εὐταξία, ὥστε προτεινόμεν νὰ μετονομασθῇ κ. Ἀταξίας.

Τίς νεκρὸς ἐπίσημος καὶ μέγας νομίζετε ὅτι εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ὑπέστη ἐπικηδείον ἢ νεκρολογίαν Φιλήμονος; — Ἡ Νεκρὰ Θάλασσα.

Blowitz.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσῶν, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.